

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **M. P. V. P.**, narozená dne x
státní příslušností x
bytem v ČR: x
zastoupená Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2020 č. j. OAM-981/ZA-ZA10-BA04-2018

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 20. 4. 2020 č. j. OAM-981/ZA-ZA10-BA04-2018 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobkyně v žalobě nejprve vyjmenovala výčet zákonných ustanovení, která měla být napadeným rozhodnutím porušena, a poté poukázala na to, že žalovaný správní orgán nezjistil skutkový stav, zejména nezohlednil aktuální situaci v Bolívarovské republice Venezuela (dále také „Venezuela“), kde je v současné době politická a ekonomická krize, a s tím spojené nebezpečí v případě návratu. Jejím primárním impulsem k opuštění Venezuely byla aktuální situace v zemi, kde v současné době nejsou k dispozici léky, jídlo, panuje zde diktatura, svoboda projevu je omezena a základní infrastruktura je nefunkční. V důsledku výše uvedeného v zemi roste kriminalita, korupce a ceny zboží, žalobkyně sama byla na ulici okradena a na ulicích dochází i k vraždám kvůli majetku. Bezpečnostní složky nejsou schopny zajistit bezpečnost civilního obyvatelstva a naopak zneužívají svou moc. V případě návratu do země původu je zde také hrozba vzhledem k dlouhému pobytu v zahraničí.
3. Žalobkyně měla za to, že žalovaný nesprávně identifikoval důvody podané žádosti o mezinárodní ochranu, kdy za důvod měl snahu legalizovat pobyt, přestože ona ve své komplexní výpovědi za důvod podání žádosti označovala obavy z návratu do země původu, kde by jí hrozilo nebezpečí vážné újmy. Následně odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která dospěla k závěru, že snaha o legalizaci pobytu je obsažena v každé žádosti o mezinárodní ochranu a nemůže být žadatelce kladena k tíži. Správní orgán tak nerefletoval jednotlivé důvody pro podání žádosti, pokud společenská krize dospěla do stavu, že návrat do země představuje reálnou hrozbu vážné újmy, je nezpochybnitelné, že žalobkyně má právo na udělení mezinárodní ochrany, kdy odkázala na znění ust. § 14a zákona o azylu.
4. V další části žaloby se obsáhle věnovala aktuální situaci ve Venezuele, poukázala na skutečnost, že žalovaný v rozhodnutí odkazoval na tři zprávy o situaci v zemi původu, ale nikterak je nerefletoval v napadeném rozhodnutí. Měla tak za to, že žalovaný nesplnil svou povinnost shromáždit dostatečné množství aktuálních a relevantních informací o zemi původu žadatelky, které jsou relevantní také ve vztahu ke skutečnostem, které tvrdila. Zprávy, které byly pro řízení shromážděny, dle jejího názoru prokazují, že její návrat do Venezuely není možný a měla by jí být udělena některá z forem mezinárodní ochrany. Následně rozsáhlým způsobem popsala, jakým způsobem fungují v zemi bezpečnostní složky, a to zejména Venezuelská národní zpravodajská služba (dále také „SEBIN“).
5. V závěru žaloby konstatovala, že je toho názoru, že jí svědčí nárok na udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu, ale také měla žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť není přezkoumatelně odůvodněno neudělení humanitárního azylu. Nesouhlasila s tím, že by pro ni osobně z hospodářské krize nevyplyvaly žádné negativní důsledky, protože tato krize byla jedním z primárních důvodů její žádosti. Byla si vědoma toho, že v současné době je zdravá, ale to nutně neznamená, že v budoucnu v případě zdravotních problémů nebude ve špatné situaci vzhledem k nedostatku a nedostupnosti léků ve Venezuele. Následně odkázala na zprávy o situaci v zemi původu a rozsudky Evropského soudu pro lidská práva a Nejvyššího správního soudu.
6. Žalovaný ve svém vyjádření sdělil, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobkyní a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by porušil některé ustanovení správního

řádu či zákona o azylu. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobkyně a na vydané rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobkyně nepovažoval napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. Trval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však nedospěl k závěru, že by žalobkyně splňovala podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

7. Ve své replice žalobkyně uvedla, že je nadále přesvědčena, že žalovaný nezjistil skutková stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, trvala na tom, že splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu s ohledem na aktuální situaci ve Venezuele. Měla za to, že její azylový příběh je bagatelizován.
8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
9. Při jednání konaném před zdejším soudem dne 19. 10. 2021 žalobkyně a žalovaný setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
10. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15. 11. 2018, poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 20. 11. 2018, protokol o pohovu k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20. 11. 2018, zpráva Vysokého komisaře OSN pro lidská práva – Lidská práva v Bolívarovské republice Venezuele ze dne 5. 7. 2019, zpráva Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky (BAMF) – Zpráva o zemi 8 – Venezuela září 2019, informace OAMP – Venezuela: Politická a bezpečnostní situace v zemi ze dne 8. 8. 2019, žalobou napadené rozhodnutí č. j. OAM-981/ZA-ZA-10-BA04-2018 ze dne 20. 4. 2020.
11. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně dne 15. 11. 2018 požádala o udělení mezinárodní ochrany. K této žádosti uvedla dne 20. 11. 2018 své osobní údaje a dále, že se narodila ve městě Merida ve Venezuele, je venezuelské státní příslušnosti a národnosti, je schopna se dorozumět ve španělském jazyce, vyznává katolické křesťanství a není politicky jakkoliv aktivní. Je svobodná a bezdětná. Popsala, že odešla pěšky do Kolumbie, dokud odletěla do Bogoty, Madridu a následně do Prahy. Do České republiky vstoupila dne 14. 10. 2018, v Evropské unii nikdy předtím nepobývala, ani zde nežádala o mezinárodní ochranu. Ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že občas mívá migrény, ale celkově žádné zdravotní potíže nemá. Jako důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu v České republice označila skutečnost, že ve Venezuele panuje velmi špatná ekonomická situace, nejsou léky, jídlo, je tam diktatura, není svoboda projevu ani osvětlení či plyn, nefunguje doprava ani nemocnice.
12. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20. 11. 2018, ke své žádosti doplnila, že vystudovala střední školu a rok studovala vysokou školu, kterou ale nemohla dokončit z ekonomických důvodů. V případě návratu by se mohla vrátit ke svým rodičům,

ale sdělila, že pokud jednou opustila Venezuelu, tak je považována za nepřítele státu a měla by při návratu velké problémy, například obnovení pasu trvá až tři roky, nebo není obnoven vůbec. Obávala se také možného uvěznění v případě návratu do vlasti. Prostředky na cestu jí poskytl bratr žijící v České republice. Konstatovala, že si pobyt v České republice mohla legalizovat, ale je k tomu zapotřebí platný výpis z rejstříku trestů, ale tento je platný pouze 3 měsíce, kdy v jejím případě platnost tohoto výpisu vyprší před konáním pracovního pohovoru, který si domluvila. Potvrdila, že o mezinárodní ochranu přišla požádat, protože v době konání pracovního pohovoru nebude platný její výpis z rejstříku trestů a je možné, že její žádost o pracovní povolení bude zamítnuta a zároveň, že zde může pobývat pouze 90 dnů na základě víza a poté bude muset odcestovat. O mezinárodní ochranu požádala až po měsíci, protože se snažila získat pracovní povolení a až když zjistila, že toto povolení nezíská, tak se dozvěděla o možnosti požádat o mezinárodní ochranu. Ve Venezuele měla problém sehnat potraviny, při nákupu byla několikrát okradena, lidé jsou zabíjeni i kvůli plné nákupní tašce, několikrát také byli 24 hodin bez osvětlení, 6 měsíců nefungoval plyn a nemohla studovat. Osobně se nesetkala s tím, že by jí policie odmítla pomoci, protože o pomoc nikdy nežádala, neboť policie nedělá nic. Přestěhováním by se její situace nevyřešila, protože nebezpečí je v celé zemi, počty mrtvých jsou obdobné zemím, ve kterých zuří válka. Konstatovala, že neměla žádný politický problém nebo problém s pronásledováním, v jejím případě se jednalo zejména o ekonomické problémy, potíže s obstaráváním potravin, s bezpečností a prostředky. Problémy o kterých hovoří, se týkají až 80% procent obyvatel Venezuely, kdy její plat společně s platem rodičů nestačil k nákupu potravin potřebných k přežití. Žalobkyně nikdy neměla problémy se státními orgány, nebyla zatčena ani uvězněna. V případě návratu se obávala, že by byla považována za nepřítele státu a mohla by jít do vězení nebo by mohla přijít o sociální dávky.

13. Rozhodnutím žalovaného č. j. OAM-981/ZA-ZA-10-BA04-2018 ze dne 20. 4. 2020 bylo rozhodnuto, že žalobkyni se mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje.
14. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
15. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
16. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
17. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*

18. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
19. Soud úvodem připomíná, že pouhý výčet zákonných ustanovení, které měl žalovaný dle žalobkyně porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobkyně v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
20. Žalovaný se na str. 4 až 7 napadeného rozhodnutí podrobně zabýval tím, zda jsou dány důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Vyjádřil se ke všem skutečnostem, které žalobkyně uvedla při svém pohovoru, k důvodům, pro které cizinka podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. Uzavřel, že nebylo zjištěno, že by žalobkyně byla ve své vlasti pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, nebo že by měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Městský soud v Praze se s hodnocením žalovaného ztotožňuje a plně na něj odkazuje.
21. V projednávaném případě je též zásadní, že žalobkyně se nesnažila žádným způsobem řešit svou situaci s orgány veřejné správy, třebaže tato možnost byla, byť s riziky, otevřena. Neučinila-li žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jejího původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by jí taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by jí sice poskytnuta byla, ale neúčinně (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003 - 44, anebo usnesení ze dne 12. 7. 2017, č. j. 9 Azs 99/2017 - 28). Také ve svém usnesení 9 Azs 193/2020 - 42 ze dne 5. 11. 2020 Nejvyšší správní soud konstatoval, že: *„Obavou žadatele o mezinárodní ochranu z pronásledování a výhrůžek ze strany soukromých osob ohledně vymáhání dluhů a nemožností domoci se ochrany státu se NSS zabýval již v celé řadě svých rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51). Stěžovatelé se prokazatelně nepokusili kontaktovat příslušné orgány se žádostí o pomoc (viz rozsudky NSS ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, č. 1749/2009 Sb. NSS, ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62, nebo ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101, č. 1806/2009 Sb. NSS). NSS také konstantně judikuje, že pouhá nedůvěra stěžovatelů ve státní instituce v zemi původu není důvodem pro udělení azylu (např. rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37). Stěžovatelé neuvádí žádné skutečnosti, kterými by se NSS ve své judikatuře týkající se obav z pronásledování soukromými osobami z důvodu finančních závazků dříve nezabýval.“* Městský soud má za to, že uvedená judikatura Nejvyššího správního soudu dopadá i na posuzovaný případ, pouhá nedůvěra žalobkyně v to, že jí státní orgány neposkytnou pomoc, není důvodem pro udělení azylu. Ze zpráv o zemi původu je také zřejmé, že policii v zemi nelze jako celek označit za zkorumpovanou a nejevící zájem o plnění svých úkolů, naopak z nich vyplývá, že bezpečnostní složky plní své běžné úkoly.
22. Městský soud v Praze k problematice možného násilí ze strany soukromých osob odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Konkrétně lze zmínit např. usnesení kasačního

soudu ze dne 29. 4. 2020 č. j. 4 Azs 147/2019-42: „Nejvyšší správní soud dodává, že možným pronásledováním ze strany soukromých osob v zemi původu a vlivem této okolnosti na udělení některé z forem mezinárodní ochrany dle zákona o azylu v souvislosti s tvrzením o vysokých dluzích se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, či usnesení ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 Azs 10/2016 - 26). V této souvislosti shledal, že pouhou nedůvěrou občana ve státní instituce zdůvodňovanou tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu (rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37, či usnesení ze dne 14. 3. 2016, č. j. 2 Azs 302/2015 - 49). (...) U soukromých osob jako původců pronásledování musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování, aby mohlo být takové pronásledování ze strany soukromých osob přičitatelné státu, a tím azylově relevantní. K tomu, aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, by stěžovatelka musela vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany. Jak již uvedeno, stěžovatelka se ani nepokusila této možnosti využít, přičemž neuvedla žádné konkrétní důvody, na základě kterých by jí měla být státními orgány taková pomoc odeprána (srov. též rozsudky ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101, nebo rozsudku ze dne 15. 3. 2012, č. j. 7 Azs 12/2012 - 28).“ Závěry daného usnesení lze jistě aplikovat i na nyní posuzovanou věc. Podle informací o Venezuele se nelze domnívat, že by v případě žalobkyně státní orgány odepraly poskytnutí ochrany, a že by tak obavy žalobkyně z hrozby přepadení či krádeží v zemi původu představovaly důvod pro udělení mezinárodní ochrany. V případě žalobkyně nelze prokázat, že by stát nebyl schopen nebo ochoten odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu ze strany soukromých osob, kdy dle soudu nic takového není zřejmé ani ze zpráv o situaci v zemi původu.

23. Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
24. Při posouzení důvodnosti udělení humanitárního azylu žalobkyni dle § 14 zákona o azylu žalovaný konstatoval, že se v této souvislosti zabýval zejména rodinou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně a přihlédl i k jejímu věku a zdravotnímu stavu, avšak neshledal žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že žalobkyně je dospělou práce schopnou a plně právně způsobilou osobou a dle jejích vlastních prohlášení i její zdravotní stav je dobrý a nevyžaduje žádnou specializovanou či ve vlasti nedostupnou péči. Přestože ze zpráv o Venezuele vyplývá, že v zemi probíhá hospodářská krize, jež je poznamenána rozsáhlými problémy se zásobováním, a to zejména léků a potravin, tak správní orgán k tomuto uvedl, že s těmito problémy se musí potýkat řada obyvatel Venezuely, což potvrdila i žalobkyně, a proto měl správní orgán za to, že situace žalobkyně se neodlišuje od situace většiny obyvatelstva, naopak její rodiče pobírali sociální dávky a jí bylo umožněno studovat. Žalovaný tedy neshledal důvody pro udělení humanitárního azylu.
25. Nejvyšší správní soud vymezil ve své konstantní judikatuře smysl institutu humanitárního azylu tak, že: Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výchyty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly

předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55).

26. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že humanitární situace ve Venezuele byla v době vydání správních rozhodnutí vážná, což je patrné ze zpráv obsažených ve správním spise, ze kterých žalovaný citoval. Z informací je zřejmé, že ve Venezuele je porušováno právo na potraviny, vládou přijímaná humanitární pomoc nestačí na uspokojení potřeb obyvatelstva, ceny potravin jsou neúměrně vysoké a dostupnost omezená. Zpráva vysokého komisaře OSN hovoří o nepříznivém dopadu špatné dostupnosti potravin zejména na ženy, které jsou hlavními pečovatelkami a které věnují v průměru 10 hodin denně stání ve frontách na potraviny a některé ženy jsou dokončenu nuceny směňovat sex za potraviny. Počet lidí závislých na potravinových asistenčních programech se za poledních deset let zvyšuje. Organizace OSN pro výživu a zemědělství uvedla, že ve Venezuele je 3,7 milionu lidí podvyživených. Potravinová pomoc také není rozdělována dle potřeby, ale dle sympatií se současnou vládou. Počet uprchlých osob v roce 2019 přesáhl 4 miliony, hlavní příčinou odchodu je porušování práva na potraviny a zdraví. Je zde také jednoznačně řečeno, že migranti, kteří opouštějí nebo znovu vstupují na území Venezuely, se často stávají oběťmi vydírání a konfiskací, zejména ze strany Venezuelské národní gardy (GNB).
27. Soud shledal nepřekonatelné logické rozpory mezi výše nastíněným smyslem mezinárodní ochrany formou humanitárního azylu a popsáním obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí. Situace ve Venezuele, jak ji v napadeném rozhodnutí popsal žalovaný, představuje přinejmenším humanitární krizi, která by měla být náležitě zohledněna při posuzování důvodů pro udělení humanitárního azylu. Správní orgán v rozhodnutí na jedné straně poukázal na kritickou situaci v zemi původu žalobkyně, na straně druhé však konstatoval, že situace žalobkyně se neliší od ostatních občanů Venezuely a naopak její rodiče dostávají sociální dávky a ona sama v zemi studovala. K tomu soud uvádí, že hodnocení žalovaného je zcela nelogické, neboť v případě hluboké humanitární krize na území jakéhokoli státu bude touto krizí zasažena větší část obyvatelstva a pokud by soud na tento argument přistoupil, tak by to prakticky znamenalo, že humanitární azyl tak, jak ho definoval Nejvyšší správní soud, nemůže být aplikován v případě rozsáhlých humanitárních krizí, protože ty budou vždy dopadat na větší část obyvatelstva dané země a tudíž i další osoby budou vždy v obdobném postavení jako žalobce či žalobkyně. Skutečnost, že rodiče žalobkyně dostávají sociální dávky, nemůže bez hlubšího odůvodnění ospravedlnit nepřiznání humanitárního azylu, sama žalobkyně konstatovala, že součet jejího platu a sociálních dávek rodičů nepostačuje ani na pořízení potravin, s touto skutečností se však správní orgán nikterak nevypořádal.
28. Všechny výše uvedené skutečnosti měl žalovaný náležitě posoudit, zda jednotlivě nebo ve vzájemných souvislostech představují důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu a ne pouze odkázat na skutečnost, že v obdobném postavení jako žalobkyně se nachází většina obyvatelstva Venezuely a že její rodiče dostávají sociální dávky a ona mohla studovat.

29. S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že žalovaný se sice zaobíral situací ve Venezuele, avšak pouhé konstatování, po zhodnocení popsané humanitární krize a konkrétních skutečností týkajících se žalobkyně, že se humanitární azyl ve smyslu § 14 zákona o azylu neuděluje, není přesvědčivé a nepředstavuje správním řádem požadované uvedení úvah, jakými byl veden při hodnocení důkazů. Nelze proto přisvědčit tvrzení žalovaného, že jeho rozhodnutí jsou náležitě a podrobně odůvodněna, pokud jde o neudělení humanitárního azylu žalobkyni.
30. Výše hodnocenou humanitární krizi ve Venezuele potvrzuje i usnesení Evropského parlamentu ze dne 10. července 2020 o humanitární situaci ve Venezuele a migrační a uprchlické krizi (2019/2952(RSP)), ve kterém parlament konstatoval, že katastrofická politická, hospodářská, institucionální, sociální a vícerozměrná humanitární krize ve Venezuele se během pandemie ještě výrazně zhoršila a prohloubila; rostoucí nedostatek léků a potravin, masivní porušování lidských práv, hyperinflace, politický útlak, korupce a násilí ohrožují životy lidí a nutí je opustit zemi.
31. Žalovaný se na str. 9 až 12 napadeného rozhodnutí zabýval tím, zda jsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany. Pokud jde o důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu, z informací obsažených ve správním spise vyplývá, že venezuelský právní systém neumožňuje udělit trest smrti za žádný trestný čin.
32. Co se týče důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, žalovaný poukázal na to, že žalobkyně dle svých sdělení neměla ve své vlasti problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami v míře odpovídající mučení či nelidskému a ponižujícímu zacházení či trestání. Neshledal, že byly naplněny důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu. Soud zde však shledal rozpor mezi závěry žalovaného, který dospěl k tomu, že v případě návratu do vlasti žalobkyni nehrozí ze strany státu žádné problémy, neboť v rámci programu „Návrat do vlasti“ se do Venezuely vrátilo 14 000 občanů. Zprávy o zemi původu obsažené ve spisovém materiálu však také jasně hovoří o tom, že migranti, kteří opouštějí nebo znovu vstupují na území Venezuely, se často stávají oběťmi vydírání a konfiskací, zejména ze strany Venezuelské národní gardy (GNB). Těmito informacemi se žalovaný také nezabýval a do svého rozhodnutí v této části začlenil pouze informace ze zprávy, které byly pro žalobkyni méně příznivé, a její tvrzení o hrozících problémech označil za čistou spekulaci, přestože o podobných problémech hovoří zprávy o zemi původu.
33. K důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný konstatoval, že v zemi původu žalobce neprobíhá ozbrojený konflikt, který by mohl žalobkyni v případě jejího návratu do vlasti ohrozit na životě a lidské důstojnosti. Žalovaný dále uvedl, že nebylo zjištěno, že by neudělením mezinárodní ochrany a vycestováním žalobkyně do země původu došlo k porušení mezinárodních závazků České republiky, ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu tak nebyly dány. Soud k tomu dodává, že dle protokolu o pohovoru žije rodina žalobkyně ve Venezuele, vycestováním by tak nemohlo dojít k nerespektování jejího práva na rodinný a soukromý život.
34. Pokud jde o námitku žalobkyně, že informace použité žalovaným nejsou dostatečné a relevantní pro její případ a že měl být přesně a úplně zjištěn skutkový stav věci, Městský soud v Praze ji nepovažuje za důvodnou. Žalovaný zjistil skutkový stav věci dostatečně, žalobkyni umožnil uvést všechny podstatné skutečnosti, provedl s ní pohovor, shromáždil

dostatek podkladů vztahujících se k aktuální situaci ve Venezuele. Žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany dne 15. 11. 2018, žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 20. 4. 2020. Ve správním spise se nachází aktuální zprávy o zemi původu žalobkyně, např. zpráva Vysokého komisaře OSN pro lidská práva – Lidská práva v Bolívarovské republice Venezuele ze dne 5. 7. 2019, zpráva Spolkového úřadu pro migraci a uprchlíky (BAMF) – Zpráva o zemi 8 – Venezuela září 2019 a informace OAMP – Venezuela: Politická a bezpečnostní situace v zemi ze dne 8. 8. 2019. Shromážděné podklady tak pocházejí z doby blízké vydání napadeného rozhodnutí. Zdejší soud k tomu dále odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019 č. j. 6 Azs 82/2019-25, ve kterém se uvádí: „*Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně vyjádřil k povinnosti zajistit, aby při posuzování žádosti o mezinárodní ochranu byly získávány přesné a aktuální informace z různých zdrojů, týkající se obecné situace v zemích původu žadatelů (viz rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 310/2017 - 56, nebo ze dne 12. 7. 2018, č. j. 9 Azs 105/2018 - 42). Judikaturou tedy již byla řešena otázka aktuálnosti použitých informací o zemi původu. Konkrétní otázku, jak staré podklady (informace o zemi původu) lze považovat ještě za objektivní a aktuální, je třeba vždy posuzovat v závislosti na konkrétním případě, neboť jak správně konstatoval městský soud, zastaralost nelze posuzovat pouze na základě uplynutí času, ale je třeba ji posuzovat v závislosti na tom, zda nedošlo v mezidobí ke změně okolností.*“ Ve správním řízení ani v řízení před soudem nevyplynulo, že by shromážděné podklady nevypovídaly o aktuální situaci ve Venezuele, naopak se shodovaly s tím, co tvrdila žalobkyně. Dané námitky tak soud nepřisvědčil.

35. S přihlédnutím ke shora uvedenému nezbylo soudu než žalobou napadené rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. zrušit především pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a také proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy a nemá v nich oporu. V souladu s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
36. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobkyně byla ve věci úspěšná, avšak žádné prokazatelné náklady řízení jí nevznikly a ani žádné neúčtovala. Žalobkyně byla v řízení o žalobě zastoupena Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s., jejímž předmětem činnosti je právní pomoc uprchlíkům. Ohledně nepřiznání náhrady nákladů řízení Organizaci pro pomoc uprchlíkům, z.s., lze odkázat kupříkladu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č.j. 4 Azs 227/2015-58, odst. [26]. Žalovaný ve věci úspěšný nebyl, právo na náhradu nákladů řízení tak nemá. Z uvedených důvodů soud ve druhém výroku žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. října 2021

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně